

KIS HÍR LAP

... UGY-E BORZASZTÓ? (Lásd az 54. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LX. köt. 4. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. január 27-én.

AZ ŐSÖK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

HOGY az öreg Matilda néni oly melegen, igazán rokonilag fogadta, az nagyon jól esett Andornak. Szinte szüksége is volt rá, hogy meg ne zavarodjék öröme. Mert nagyon jól látta ő, hogy Etuska szintén nyájas, barátságos és igazán örülni látszik, de Katinka annál fagyosabb. Pedig ez mégis fontosabb: nem csak azért, mert Katinka a nagyobbik, nálánál is jó egy esztendővel öregebb, hanem mert az Erdey ur szavaiból azt már tudta Andor, hogy Katinka volt itt eddig a fő-személy, akit a néhai Domokos bácsi is nagyra tartott és akinek fiatal létére is nagy a tekintélye az egész kastély-népe előtt. Nem is csoda, tapasztalta Andor is rögtön, hogy Katinka úgy tud föllépni, akár valami kis királyné. Igazi, büszke, rátartós Garamváry leány.

— No, lassanként majd csak megbarátkozunk talán, gondolá Andor.

Matilda néni még kérdezgetett egyet-mást az utjokról, aztán megjegyzé:

— Utasítottam a kulesárnót, hogy kissé korábban tálltassa a vacsorát. Tudom én, hogy aki nagy utról érkezik, annak étvágya is van.

— Nincs különben, nem lesz ránk panasz a szakácsnak, felelé az öreg ügyvéd vidáman. Hanem, Andor fiam, az uti port le köll mosnunk magunkról és át is köll az estebédhez öltöznünk. Az inas eddig már kirakta a holmidat . . . csöngetek, hogy vezessen el szobáidba.

— Elvezetem én, kedves bácsi, szolt Etuska készsége.

— Nagyon helyes, jegyzé meg Matilda néni.

Katinka alkalmasint nem találta anynyira helyesnek az Etuska nagy kedveskedését, mert ajkát bigyesztve vonult az ablakhoz.

Etuska vagy nem vette észre, vagy nem törődött a testvére rosszaló tekintetével. Karját az Andor karjába öltve, vidáman távozott vele s mialatt az oszlopos folyosón végig sétáltak, megjegyzé:

— Nagy ám ez a kastély, akár el is lehet tévedni benne. Majd holnap bejárnuk. No, itt van a te lakosztályod.

Kinyitott egy nagy ajtót, de maga nem lépett be.

— Belől már nem tévedhetsz el, ámbár hosszú szoba-sor nyílik egymásba. Ez a kastély fő-homlokzata, mindig itt lakik a család feje . . . itt lakott Domokos bácsi is. No, neked most még nem igen lesz szükséged valamennyi szobára . . . van dohányzó terem, fegyver-terem, nagy szalón, dolgozó-szoba, háló-szoba, öltöző . . . meg a nagy torony alatt az erkély-szoba . . . onnan gyönyörű a kilátás. De most siess az átöltözködéssel . . . ámbár még bőven ráérsz, még le sem szállt a nap.

Az bizony jó is volt, hogy ráért, mert a sietéssel Andor sehogysem boldogult. Amint az első szobába belépett, szinte félve, megdöbbenve állt meg a szoba közepén, ahonnan jobbra, balra a nyitott ajtókon át egész sora látszott a fényes termeknek. Elfojtott lélekzettel állt ott, mozdulni sem mert . . . hát ha mégis csak álom az egész . . . mindjárt fölébred . . . és újra ott lesz Bárdi urnál abban a szegényes udvari szobácskában? . . .

De hát nem volt álom. Megesipkedte a fülét, meghuzogatta a haját . . . igen, ébren van . . . és itthon van az ősei hajlokában.

Megmozdult végre, de csak lassan haladt előre. Olvasott ő már fényes kastélyokról, de látni igazán nem látott még effélet. Itt pedig ugyan volt látni való minden szobában: szép butorok, remek festmények, drága disz-tárgyak, régiségek. Nézegette is, míg nem egyszer valami kis zajt hallott a szobasor végéről.

— Ejnye no, még elbáméskodom és elkésem! Meg köll keresnem, hol az öltöző szoba.

Nem köllött keresnie, mert arra felé haladva, ahonnan a neszt hallotta, épp az öltözőbe jutott, ahol elő volt készítve számára minden, de még az inas is ott állt és komoly képpel, nagy tisztelettel kérde, parancsol-e az urfi még valamit, segítse-e az öltözésnél. Andor bizony majd hogy nagyot nem nevetett, hogy most már akkora ur lett, akinek talán nem is illik, ha a maga emberségéből tud felöltözködni; de mégis komoly maradt és barátságosan mondá:

— Köszönöm. Elkészülök magam is.

Az inas mély meghajlás után távozott, Andor pedig gyorsan magára öltötte egyik szép uj ruháját, melyet Erdey ur vett a számára.

— Igy ni! Most nyugodtabban nézegethetek szét; készen vagyok, ha szólítanak.

Ujra végig járta a termeket s eljutott egy kisebb szobába, melyből nagy erkélyre nyílt ajtó.

— Ahá... ez az erkély-szoba... Épp a nagy torony alatt van, azaz tulajdonképen a torony alsó részében.

Kilépett. A nap éppen le nyugodott s biboros fény ragyogott az égen, elragadó világításba varázsolta a tájat, melyet a magas erkélyről messzire be lehetett látni. Andor alig tudott betelni vele. Végre

mégis-vissza tért a szobába s ekkor egyik sarokban ugyancsak furesa valami ötlött a szemébe: vastag kötél, mely a mennyezet egy nyílásából nyult le és lenn a padlóban arra való lyukon át lógott le még tovább valahová.

— Valjon mi ez? Harang kötele? Talán csak nem harangozgat a kastély ura maga?

Megfogta a kötelet és meg is huzta. (Lásd a képet az 53. lapon.) Nyomban rá érzés harangszó kondult meg a torony tetejéből.

— Csakugyan harang! Bizonyosan kápolna is van a kastélyban...

Tovább azonban nem tünődhetett, mert nagy zajt hallott kívülről: ijedt kiabálást, ajtó-csapkodást, lőtást-futást. Meglepődve nézett ki a folyosóra, hol egy ijedt képű szobaleány épp akkor szaladt el az ajtó előtt.

— Mi történt? Mi a baj?

— Jaj, valami nagy baj van... még nem tudom, de a vész-harang szólt... Jaj, bizonyosan ég a kastély!

A leány odább sietett, de Andor a füle czimpájáig elvörösödve állt meg az ajtó küszöbén.

— Sejttem már... Ugyan bolondot tettem! Az a kötél a vész-harang kötele és én meghuztam, riadalomba ejtettem az egész házat. Ejnye no... Hamar jóvá köll tennem.

De már ott termett Bódi bácsi, aki alig ha nem gyanított valamit, mert kissé szemre-hányólag szólt:

— Nem te huztad meg?...

— Persze hogy én! Huzza meg jól a fülemet, kedves Bódi bácsi! Szörnyen röstellem a hebehurgyaságomat, de hát nem tudtam, miféle kötél fityeg ott. Természetesen előbb meg köllött volna kérdezniem, nem pedig mindjárt ránczizgálnom.

Erdey ur most már józüen nevetett.

— No, nem nagy a baj. Persze, hogy kíváncsi lehetnél, miféle kötél lóg ott a diszes butorok közt. Elfelejtettük említeni. Sietek Matilda nénihez, mert képzelem, hogy ugyancsak szepeg; a cselédség meg keresi, hol a veszedelem.

Az öreg ur gyorsan sarkon fordult, míg Andor ugyancsak röstelkedett, hogy alig egy-két órája van itt, már is ekkora zenebonát okozott. Különösen a jó öreg néni-két sajnálta, akinek talán még meg is árt a nagy ijedelem. Hogy lépjen elejébe?

— Már hiába, ha bajt csináltam, visel-nem köll a kellemetlen következményét is.

Megindult s a lépcsőnél találkozott Katinkával és Etuskával. A két leányka már szintén átöltözött s a lovagló ruha helyett nagyon csinos, finom házi öltözéket váltott. Andornak nagy megkönnyebülésére a leányok éppen nem mutattak ijedt vagy haragos képet, sőt Etuska inkább pajkosan nevetett Andor felé, amiből ez kitalálhatta, hogy már mindent tudnak.

— Szépen köszöntök be, ugy-e? szolt Andor nyílt őszinteséggel. Alig tettem be ide a lábamat, már bajt csinállok.

— No, a baj éppen nem nagy, felelé Katinka mosolyogva. Legföljebb a falubeli tűzoltók fognak boszankodni, mert a falu meszsze van ugyan, de a vész-harang elhallatszik odáig és hangjára rögtön megindulnak a tűzi feckendőjükkal. Nem tudom, nem fogják-e sajnálni, hogy nem akad dolguk.

— Majd csak bele nyugszanak, vigasztalódott Andor. De a néni ke bizonyosan haragszik hebehurgyaságom fölött.

— A néni ke? Haragudni? szolt Etuska. Persze, te még nem ismered... Hiszen a néni ke nem is tud haragudni!

Ez megnyugtatta Andort, de mégis így szolt:

— Majd bocsánatot kérek a néni től. Mert biz' az meggondolatlanság volt, amit tettem. Tudhattam volna, hogy ilyen ódon kastélyban sokféle régiség van. Ez a harang is bizonyosan régi időktől fogva függ ott a toronyban. Talán valami története is van... Olyan érdekesek az ilyen ősrégi dolgok.

Katinka meglepően nyájasan nézett Andorra, aki e szavaival épp azon az uton indult meg, melyen legkönnyebben meg lehetett nyerni a Katinka barátságát.

— Igen, eltaláltad, szolt Katinka. Az a harang nagyon régi és története is van. Egyik ősiünk, Garamvály Endre öntette, még pedig olyan ágyukból, melyeket ő maga foglalt el a pogány töröktől.

— Ez a Garamvály Endre nagyon hatalmas vitéz volt, tette hozzá Etuska büszkén, hogy ő is tud valamit a család történetéből.

— Talán föl is lehet menni oda a toronyba, szolt Andor. Nagyon szeretném látni ezt a harangot... és alkalmasint van itt még sok más nevezetes régiség. Az mind nagyon vonzó. Ti bizonyosan mind ismeritek.

— Meglehetősen, felelé Katinka. Majd holnap megnézzük a harangot, aztán megmutatom a képes teremben a Garamvály Endre arczképét is.

— Az is megvan? De érdekes! Kár, hogy holnapig kell várunk.

— Csakugyan érdekel? kérdé Katinka látható örömmel. Attól félttem, hogy mivel idegenül nőttél föl, nem is fogsz törődni családunk régi dolgaival. Pedig aki igazi Garamvály...

Nem folytathatta, hogy mit kell tennie az igazi Garamvárynak. Mert épp ekkor már közeledett Bódi bácsinak a karján Matilda néni. Szelid, kedves arczán olyan

jóságos vidám mosoly ült, mikor tréfásan meglepette Andort, hogy ez mindjárt láthatta, mennyire igaza volt Etuskának. De hogy haragszik a jó nénike azért a kis zene-bonáért!

Hanem a vacsoránál, melyhez aztán a szép, nagy ebédlőben hozzáültek, mégis újra szóba került a dolog, még pedig az öreg ügyvéd tréfálkozott Andorral és a leányokkal.

— Hja, efféle most már többször meg fog esni, mondá. Ahol diák ember van, ott vége a békeséges nyugalomnak, az nem olyan szelid portéka, mint a kisaszszonyok.

Andor elértette a tréfát és jókedvüen felelt:

— Ne féljen, kedves nénike! Diák ember vagyok, de nem garabonczás diák.

— És ha garabonczás volnál is, az sem volna baj, jegyzé meg Katinka szinte komolyan. Ha a Garamváry kastély urának úgy tetszik, hogy talpra riassza a háznépet,

hát megteheti. Sokkal jobb, mint ha afféle alamuszi.

— No no, csak módjával, szólt Erdey ur nevetve. Tudom én mit gondolsz, kedves Katinkám. Ugy gondolod, hogy minden Garamváry kemény, hatalmas legény volt. Szerette megriogatni az embereit. No, ez hajdan megjárta, de ma már nem éppen szükséges. Hanem ebből láthatod, Andor fiam, hogy Katinkával csak úgy leszel jó barátságban, ha bátor legénynek ismer. Mert ő maga is kemény, bátor kisaszszony, aki nem fél semmitől.

— De bizony van valami, amittől

Katinka is fél, szólt Etuska suttogvást, úgy hogy csak testvére és Andor hallhatta.

— Ugyan mi volna az? kérdé Katinka kihívóan.

MEGFOGTA A KÖTELET. (Lásd az 51. lapon.)

— Hát... a fehér asszony.

Andor ugyancsak bámult e szavak hatásán. Katinka elhalványodott s alig bírta legyőzni reszketését. Aztán izgatottan sugta:

— Etuska... mit fecsegsz? Ne beszélj erről!

Hát nem is beszélt Etuska róla, Andor pedig nem kérdezősködött, mert látta, hogy ez Katinkának kellemetlen. Kíváncsinak azonban kíváncsi volt rá és hamar talált is alkalmat, hogy megtudjon valamit. Vacsora után Matilda néni kis szalónjába vonultak. Katinka zongorázott, Erdey ur és a nénike hallgatták, Andor pedig kissé távolabb ült le Etuskával, úgy hogy senki sem hallhatta a beszédöket.

— Mondjad csak, Etuska, miféle fehér asszony az, akitől Katinka fél?

— Jaj, az borzalmas história! De hát megsugom, mert tudnod kell, ha itt vagy. Nagyon régi történet... ennek a vén kastélynak egyik története. Hajdanában, a véres, háborus világban egyszer ellenség fogta ostrom alá ezt a kastélyt. Akkor még bástyái és sánczai is voltak. Sokat szenvedtek az ostromlottak és egy kényes Garamvály kisasszony megunta a szenvedést, hűtlenné lett, el akarta árulni a kastélybelieket az ellenségnek. De rajta vesztett és szigorú apja büntetésül elevenen befalaztatta a nagy torony alá. Hanem azóta mint kísértet jár-kelel itt a kastélyban, fehér halottas lepelben. Aki meglátja, annak veszedelmet jelent, Katinka pedig e napokban látta a nagy lépcső-csarnokban... mert ott szokott megjelenni. Ugy-e borzasztó? (Lásd a képet a czimlapon.)

Andor mosolygott.

— Dehogy borzasztó! Inkább mulatságos. Kísértet nincs, hát csak mese az egész.

Nagyon sok régi kastély van, ahol ilyen fehér asszonyról tudnak mesét. Az mind egyforma bohóság.

Etuska bámulva nézett Andorra.

— Hát semmit sem hiszel belőle? De mikor Katinka látta!

— Dehogyan látta. Ami nincs, azt nem lehet látni. Valami képzelődés lesz az egész. Majd én nyomára járok, mit láthatott. De azt már előre is mondhatom Etuska, hogy nagyon fölösleges a fehér asszonytól félnetek.

Katinka épp abba hagyta a zongorázást és hozzájuk lépett. Nem beszélhettek többet. Kevéssel utóbb nyugalomra tértek.

Nyugalomra tért Andor is, de álom nem jött szemeire e nevezetes nap izgalmai után. Hiszen a valóság is szinte álomnak tűnik föl előtte... Ma egy hete még szegény szükkölködő diák... és most itt pihen a fényes ősi kastélyban, mint annak ura. Valóság lett minden, amit csak mesékben olvasott... még bizony kísértet-járó fehér asszony is van itt.

Világos, erős eszű fiú volt Andor s nevetett, amint erre gondolt.

— No, majd kikutatom, mi lehet az, amitől az a bátor és kevély Katinka fél. Kissé alkalmatlan, hogy az a tisztelt fehér asszonyság csak ott a lépcső-csarnokban sétál, mert így hát oda köll menni... Majd egyszer megteszem.

Aztán mást gondolt. Miért majd egyszer és nem most mindjárt? Ugy sem alszik.

Egy-két percczel később már ki is osont a folyosóra, onnan az oszlopos nagy lépcső-csarnokba. A teli hold épp elő bukkant a felhők mögül s halvány fénye beáradt a csúcs-ives nagy ablakokon. Ni!... Mi az ott abban a sarokban?... Az a fehér

árnyék-szerű alak . . . Mint ha mozogna . . .
Tán épp ez az a . . .

Nem vizsgálhatta jobban. Alulról léptek zaja hallatszott, még bizony meglátja valaki, megint zene-bona lesz . . . Gyorsan vissza osont a szobájába és nem sokára mély álomba merült.

(Folytatása következik.)

A VESZEDELMESES BŐSÉG.

— Állat-mese. —

(Képpel a 61. lapon.)

SZÉP holdvilágos éjjelen messzire első-tált Czinczi ur. Hát egyszerre csak kivel találkozik? Senki mással, mint Finczi asszonysággal, aki ugy szegről végről rokona volt is, de biz' már rég nem látták egymást.

Megörültek egymásnak és Finczi asszony mindjárt meg is hívta Czinczi urat egy kis atyafiságos vacsorára.

— Itt lakom közel, a granáriomban.

Betértek oda, de Czinczi ur ugyancsak fintorgatta az orrát, amint szétnézett. Biz' ott nagy üresség tátongott, alig akadt itt-ott egy pár buza szemecske.

— Kedves hugom asszony, te ugyan szegényesen vagy itt! szólt Czinczi ur. Nézz el egyszer hozzám, akkor majd meglátod, milyen az uri mód. Ha kedved tartja, át is költözhetel oda. Jut az én bőségemből neked is.

— Jaj, de jó lesz! Minden esetre elmegyek.

Nem is halogatta sokára. Harmad-napra már ott volt Czinczi urnál s ez büszkén vezette körül az uri ház kamarájában, ahol lakott. (Lásd a képet a 61. lapon.)

— Tessék! Van itt sajt, kalács, torta, amit szemed-szád kíván. Mindjárt vacsorálunk. Tudom, ilyenről még nem is álmodtál.

De még csak épp, hogy hozzá láttak volna a lakomához, mikor Finczi asszony fülelni kezdett.

— Sajátságos neszt hallok . . . Ez gyanus!

— Jaj, nem is gyanus, szólt Czinczi ur ijedten. A macska! Meneküljünk! Gyorsan be ide a lyukba!

El is menekültek szerencsésen, de Finczi asszony aztán be is érte ennyivel és így szólt:

— Köszönöm a szives látást, de már én csak vissza térek a régi tanyámra, ott maradok és esöppet sem irigyellek. Inkább élek szegényesen békességben, mint bőségben örökös rettegéssel.

A TEVE ÉS A DAL.

AKÁR hányszor látjuk és sajnáljuk is, hogy durva ember kegyetlenül ostromozza a szegény lovat, mikor ez csak lassan birja odább vonszolni a tulságosan megrakott szekeret.

Kellemesebb látni és hallani, hogy a különben szilaj arab miként biztatja gyorsabb haladásra a nehéz teherrel megrakott tevét. Ha ütne-verné, bizony pórul járna, mert a teve békességes és nagyon kitartó, engedelmes állat ugyan, de nem érti az olyan tréfát, hogy veréssel jutalmazták, mikor nehéz terhet cipel. Azzal felelne, hogy tapodtat sem menne odább.

A jó szóra, nyájas biztatásra szívesen hallgat; de ha már fáradt, akkor a szép szó sem igen hat rája. Ám van valami, aminek a teve nem tud ellen állni. Ez pedig a dal.

Utasok, akik karavánnal utaztak, beszélnek, hogy meglepő az, mennyire szereti a teve a zenét. Ha az arab azt akarja, hogy tevéje gyorsabban lépegessen, rágyújt egy-egy nótára. Nagyon egyszerű, de kellemes kis dalok ezek, még az utasok is szívesen hallgatják. A teve pedig azonnal figyelni kezd, örvendve emelgeti a fejét és oly gyors ügetésnek ered, amennyire csak birja. Gyakran a karaván összes teve-hajcsárjai karban dalolnak és így szépen nótázgatva haladnak gyorsan előre a sivatagban.

Ez sokkal kedvesebb az ostor-suhogásnál, ugy-e?

A TENTÁS EMBER.

Én vagyok a János,
A vén tentás ember —
A bádog kannámban
Kis fekete tenger.

Gubaesből, koromból,
Miből szűröm össze —
Sokkul áll az, kérem,
Eczet is van közte.

Hej, furcsa folyadék
Az én kannám nedve!
Benne van a szívnek
Bánata, jó kedve.

Van benne köszöntő,
Van gyász-hír is benne.
Nélküle a mese,
Vers meg se teremne.

Egyik tollból ömlik
Takaros rendekbe,
Másiknak tollából
Mint pocza cseppen le.

Ennek az utcának
Csak egy órát szánok —
Gyorsan, kis diákok,
Tanuló leányok!

Hej, szívesen mérem,
Kinek mennyi tetszik:
Mennyit parancsoltok?
Egy, két, három deczit?

Aki veszi tentám,
Az meg nem sajnálja:
Sohasem fakul meg,
Az időket állja.

Évek múltán lássad
Kamrában, padláson:
»Nini!» — így kiáltsz fel —
»Hisz' az én irásom!»

Ennek az utcának
Csak egy órát szánok —
Gyorsan, kis diákok,
Tanuló leányok!

Én vagyok a János,
A vén tentás ember —
A bádog kannámban
Kis fekete tenger!

KATICZA.

(A Vad Laczi hugoskája.)

Jaj Istenkém! Az a Laczi,
Milyen szeles, milyen hanyag!
Dulásának itt is, ott is
Rettentő nyomai vannak!

Még mind' nem szokott a rendhez,
Jaj, még mindig olyan vásott!
A nagy papiros-kosárban
Turkált, piszkált, kotorászott.

Valami rajzát kereste
S hogy rögtön nem akadt rája...
Tessék, mivé változott át
Apa dolgozó szobája!

Hamar, hamar! Hol a seprő?
Bokáig vagyok a lomba...
Gyorsan! Mind e foszlányokat
Hadd gyűjtssem egy nagy halomba!

S össze takarítva szépen
A kosárba vissza gyűröm —
Ezt a nagy rendtelenséget,
Zsibvásárt én el nem tűröm.

El nem tűröm... meg azután
Bánat nyomná szívem táját,
Hogy ha apa kiporolná
Laczi bátyám új nadrágját.

HÁROM SZEM KUKORICZA.

— Vig mese. —

Képpel a 60. lapon.)

HOL volt, hol nem volt: az Operenciás tengeren vagy innen, vagy túlhan — de valahol valamikor élt egy jó öreg király és annak volt egy derék szál legény fia.

Nemcsak deli ifju volt a királyfi, hanem igazán jó szivü is, akit mindenki szeretett.

Egy napon az öreg király így szólt a fiához: — Édes fiam, mondok valamit. Te már embernyi ember vagy, a bajusod is akkora, hogy akár huszár strázsa-mesternek is beállhatnál vele. Hát a-mondó vagyok, hogy már meg is házasodhatnál.

— Ha felséges apám uram is úgy kívánja, megteszem. Csak az a baj, hogy nem tudom; ki legyen a feleségem.

— Persze hogy az baj. Mert a régi tervem, úgy látom, kutba esett. Van nekem hetedhét országon túl egy öreg király barátom, annak meg egy leánya. Még midőn kicsinyek voltatok, megegyeztünk, hogy egy párt csinálunk belőletek. De minapában azt írta az én öreg barátom, hogy feloldoz a szavam alól, mert nem akar megcsalni. Már pedig az ő szépséges szép leányában olyan hiba esett, ami nem igen volna kedvünkre.

— Ugyan micsoda?

— Azt nem írja. Alkalmasint himlőhelyes lett.

— Hm! Biz' az hiba volna. De azért kedves és jó lehet, hát végre is nem olyan nagy baj volna az.

— Persze! Annál még az is nagyobb hiba volna, ha talán megsántult.

— No, hiszen nem muszáj tánczolnia, ha nem tud.

— Igaz. Én sem tánczolok, móta köszvény ütött bele a lábamba. De hát az a hiba, hogy nem tudjuk, mi ott a hiba. Csak az bizonyos, hogy nagy hiba lehet.

— Most én mondok valamit, felséges apám uram. Elmegyek én öreg király barátodhoz és körülnézek, hányadán áll ott a világ? Legalább megtudjuk, mi a hiba; ne mondassák, hogy feloldoztattad magadat királyi szavad alól, de magad sem tudod, miért?

— Ez már helyes beszéd, kedves fiam. Legyen úgy, amint mondod.

Felkészülődött a királyfi s fényes kísérettel utra kelt, szerencsésen meg is érkezett édes atyja királyi barátjának a

székvárosába és bevonult a palotába. No, azzal nem dicsekedhetett, hogy tulságosan szívesen fogadják, mert ámbátor délben érkezett és előre is hirt adott magáról, színét sem látta sem az öreg királynak, sem a királynénak, sem a király-kisasszonynak. Ez bizony szöveget ütött a fejébe s ilyen formát gondolt:

— Fiatal vagyok ugyan, de mint vendéget mégis csak megböcsülhetek volna legalább annyira, hogy itthon legyen a királyi familia és köszönhessünk egymásnak.

Mert már több órája mult, hogy megérkezett, de csak nem mutatkozott senki a királyi familiából. Csak a király öreg főfőtanácsosa esetlett botlott a vendég körül és mondogatott mindenféle mentségeket, hogy így meg úgy, csak gyertya-gyújtás után fog a királyi családdal találkozhatni.

Amilyen jószívű volt a királyfi, bele nyugodott, sőt részvétellel kérdezősködött, hogy talán betegek mindnyájan? Vagy vigodalomban voltak és most egész nap alusznak? Nem sokat tudott meg. A palotabeli emberek ötöltek hatoltak, a fülük tövit vakargatták s végre is csak annyit mondtak, hogy a királyi családnak egy idő óta az a szokása, hogy egész nap nem mutatkozik, csak gyertya-gyújtás után látható és azután reggelig, napfölkeltéig.

— Ugyan furcsa szokás, gondolta a királyfi. Tán bizony valami tudós bagoly tanácsolta nekik. De ha így van, hát várjunk gyertya-gyújtásig.

Végre beesteledett s a palotában mindenfelé meggyújtották a gyertyákat és lámpásokat. Nyomban rá jött a fő-hopmester és jelentette a királyfinak, hogy a királyi család örömmel várja. Ment is a királyfi a fényesen kivilágított gyönyörű trón-teremben

együtt találta a királyt, a királynét és a király-kisasszonyt. Nagyon szívesen látták, kikérdezték az otthon-valókról, a királyfi pedig váltig vizsgálódott és fürkészgette, mi lehet az a hiba, ami a király-kisasszonyban esett? Nem volt az sem himlőhelyes, sem sánta. Inkább olyan csoda-szép és kedves, hogy bizvást tündér számba mehetett volna. Hát mi a hiba? Semmit sem tudott fölfedezni; csak azt vette észre, hogy a király-kisasszony is, az öreg királyi pár is nagyon zavarodott és a legvidámabb tréfára is csak nagyon fanyarul mosolyog. Hát valami bajuk mégis van.

— No, ha se nem láthatom, se ki nem találhatom, hát megkérdem jó magyarán.

Meg is tette. Amire a király-kisasszony ijedten fölsikoltott és olyan vörös lett, mint a főtt rák, a királyné ellenben fehér, mint a frissen meszelt fal, míg a királyt hirtelen nagy köhögés fogta el, úgy hogy nem felelhetett.

Mivel azonban örökké nem köhöggetett, hát végre is abba hagyta. Mert már szólnia kellett, szolt is, de nem volt benne köszönet. Mert ezt mondta:

— Jeles királyfi öcsém, én nagyon szerettem az apádat, ezért téged is szeretlek és adok egy jó tanácsot: ne fujd ami nem éget. Érijétek be azzal, amit az apádnak megírtam. Az apád pedig bizonyosan vágyódik már utánad, hát én nem is tartóztatlak, ha már akár holnap reggel még hajnal hasadása előtt haza indulsz.

Ez bizony jó magyarán annyit tett, hogy fel is ut, le is ut, állj odább Isten hírével!

A királyfi nem esett a feje lágyára, hogy ezt a kedves vendég-marasztalást meg ne értse; de biz' ő nem engedte, hogy ilyen kurtán-furcsán kitegyék a szürét.

— Már pedig én nem megyek innen, amíg meg nem tudom, hol a hiba, mi a hiba, mondá kereken.

Az öreg királynak rőfnyi hosszura nyult a képe.

— Kár, nagy kár, sohajtá. Vendég vagy, ki nem dobhatlak. Ha pedig állni akarsz a szavadnak, akkor minék halogassam a dolgot? Hát legyen! Holnap ez a hü öreg fő-főtanácsosom megmutatja neked, amit tudni kívánsz.

Ennek hallatára a szépséges király-kisasszony akkorát visitott, hogy az ablak is majd meghasadt tőle.

— Nem, nem, az nem lehet! kiáltá. Belehalok, ha meglát!

— Dehogy halsz bele, édes leányom. Végre is nem nagy baj. Mert ha betelik a kívánsága, soha sem látjuk többé. Fogadom, úgy elfut, hogy minden lova kidől, mire haza ér.

Most lett még csak kíváncsi a királyfi, hogy ugyan mit fog látni? Egész éjjel alig aludt, csak törte a fejét, persze hiába. El is aludt aztán másnap késő délelőttig. Arra ébredt föl, hogy a király fő-főtanácsosa kopogtatott.

— Jőjj, nemes királyfi és lásd, amit látni kívántál.

Sok hosszú folyosón, titkos lépcsőn egy zárt udvarba vezette, ahova sehonnan sem lehetett belátni, a kapujához pedig csak neki magának volt kulcsa. Drága márvánnyal volt az udvar kirakva, finom homokkal behintve, egyik végében pedig aranyos ketrecz állt. Ebből a ketreczből épp elő sétált három szárnyas jószág: egy nagy gunár, koronával a fején, palásttal a hátán; mellette egy tyuk, szintén koronával és palásttal; utána végre egy fiatal gyönyörű páva.

Furcsa, czifra maskara három jószág volt s a királyfi jót nevetett rajtuk. (L. alant a rajzot.)

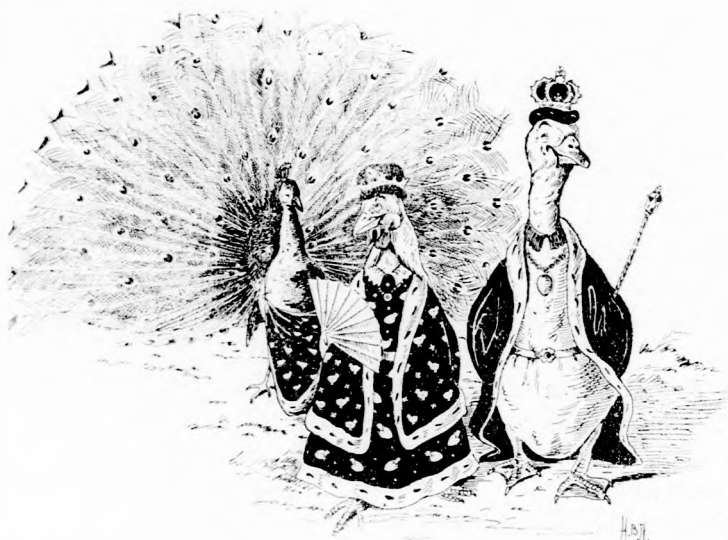
— Mulatságos baromfiak, mondá. De hát jó öreg, miért mutatod ezeket nekem? Azt hittem, a királyi familiáról fogsz valamit mutatni.

— Hiszen azt mutatom! Akit látsz, az nem más, mint a felséges uram királyom, meg a királyné és a fenséges király-kisasszony.

— Ugyan ne tréfálj már no!

— Van eszemben! Keserves valóság ez! Gonosz varázslat érte őket. Nap-keltétől nap-nyugtáig ebben az alakban kell sétálniok. Nézd meg csak jól őket, rájok ismerhetsz. Aztán mondd csak: haza viszed-e a király-kisasszonyt feleségül?

A királyfi, amint jobban megnézte, csakugyan rájok ismert még madár alakjokban is. No, már ez bizony öreg hiba. Akár

... MASKARA HÁROM JÓSZÁG VOLT.

milyen szép madár a páva-kisasszony, mégis bajos haza vinni feleségül. És gunár legyen az ipam uram, tyuk a napam asszony? Ez már még sem járja!

De azért a haza-futásnak még sem eredt neki a jó királyfi. Legalább is tudni kívánta, hogyan került a királyi familia ilyen baromfi sorba. Az öreg fő-főtanácsos el is mondta.

— Láttad őket tegnap este igazi alakjokban, ugy-e? Szelidek, kedvesek, ugy-e?

Igen ám, most már! De nem ilyenek voltak addig, míg bajba nem kerültek. Mert tisztelet-becsület, de igazság is: a felséges királyom kegyetlen és erőszakos volt, a királyné gögös, a király-kisasszony hiu és szivtelen. Ritkán hallgattak az én tanácsomra, zugolódott a szegény nép. Egy napon aztán beütött a veszedelem.

A király-kisasszony arany kosárkából kukoriczát szórt az ő pávainak és gyöngy-

tyukjainak s az öreg királyi pár is nézte. Nehány szem kukoricza messze oldalt gurult s egy vénséges vén anyóka, ölében egy éhes sovány kis galambbal, fölszedett három szemet, mondván:

— No, szegény tubiczám, jut itt neked is egy kis enni való.

De a király-kisasszony mérgesen rárvált:

— Hogy mersz hozzá nyulni? Tüstént dobod vissza?

— Ej, ej, szépséges király-kisasszony! Hát nem juttathatsz a bőségedből valamikét? Bizony még megbánhatod!

— Micsoda? Ez a koldus fajzat még fenyegetőzik! Hallod, felséges apám? Kívánom, hogy büntesd meg!

— De meg is lakolám! Testörök, fogjátok el és vessétek a legmélyebb tömlőczbe!

Ezt ugyan hiába parancsolta. A vén anyóka egyet suhintott a pálcájával s

nyomban megdermedt mind, aki ott volt. Most már tudták, hogy vagy tündér, vagy boszorka az a vén anyóka, kivált mikor ezt kiáltá:

— Ti kegyetlen szivtelenek, legyen hát szükségetek erre a három szem kukoriczára! És csak ha ezt megeszitek, akkor szabaduljatok fel az átkom alól, mely holnaptól

fogva minden nap hajnaltól napnyugatig rajtatok lesz! Látjátok ott azt a nagy mezőt? Oda szórok minden éjjel három szem kukoriczát. Keressétek. És ha birjátok, találjátok meg! Ha madárka vagy egérke találja meg előbb, az övé lesz. És hiába rendeled ki egész népedet a keresésre, ha csak jó-szántából nem vállalkozik rá valaki, aki éppen

olyan nagylelkű és nemes szívű, amilyen kajánok és szivtelenek ti vagytok!

Ezzel sarkon fordult és egyszeriben eltűnt. Most már a királyi pár és a király-kisasszony is meg tudott mozdulni. Nagyon megszeppenve tértek haza s a király rögtön hivatott engemet: adjak neki jó tanácsot. De biz' az én szegény öreg fejemtől nem telt ki egyéb, mint az, hogy várjunk reggelig; lásuk, mi lesz reggel? Ott maradtam magam is, le sem feküdtünk, de haj-

... BÜSZKÉN VEZETTE KÖRÜL.

(Lásd az 55. lapon.)

nal felé elnyomott az álom. Egyszerre csak arra riadok fel, hogy lud gágog, tyuk kodácsol, páva rikoltoz mellettem. Szétnézek... hát uramfia!... nem látom a királyi familiát, hanem látok egy nagy gunárt, egy tyukot és egy pávát! Kitalálod-e, oh nemes királyfi, hogy igazában ki volt ez a három baromfi?

A jó öreg fő-főtanácsos nagyot sohajtott, a királyfi pedig ugyan csak hüledezett, mert hát persze hogy kitalálta.

— Már ez bizony gonosz história, mondá. Az a tündér vagy boszorka ugyan kegyetlenül csuffá tette a királyi familiát! Szörnyűség! Baromfi sorba juttatni a királyi párt és azt a szépséges szép királykisasszonyt!

— Igen, borzasztó, rettenetes! És most már értheted, nemes királyfi, hogy uram és királyom tegnap este miért ajánlotta olyan kurtán-furesán, hogy lódulj haza. Miután láttad őket ebben a siralmas állapotban, nem léphetsz többé eléjük, holtra szégyenkeznének. Most már, azt hiszem, magad is rajta leszel, hogy mentül előbb odább kerülj egy házzal.

De a királyfi eltűnődve felel:

— Hm! Nem sietős... Még meg gondolom.

(Vége következik.)

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza.”

Elbeszélés, az ifjuság számára írta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes képpel, díszes kötésben.

AZ IRIGY KORMOSKA.

— Buba-czicza história. —

ÁTOD, Kormoska, látod! Köllött ez neked? Máskor eszeden jársz és ne garáz-

dálkodjál, mert egyszer majd végkép bele török a késed. Nem leszek ám mindig közel, hogy kirántsalak a bajból. Most is csak az Irmuska kedviért tettem, különben holtra busulta volna magát, ha nem is utánad, de a bubája után. No, megbántad, ugy-e?

Ézt a prédikációt Lajoska mondta a Kormoska cziczának, aki nagyon komolyan hallgatta és talán csak azért nem felelt, mert nagyon meg volt szontyolodva. Bánni ugyan bánta a tettét és dehogy akarta volna másodszor is megpróbálni. Inkább osztozik a bubával az Irmuska szeretetében.

Mert ketten voltak az Irmuska kedves játszó társai: Kormoska és az a gyönyörű nagy hajas buba. Kormoskának azonban nem tetszett, hogy ketten voltak. Irigykedett, haragudott arra a kényes bubára, szerette volna megkarmolítani, az orrát leharapni vagy legalább is a czifra ruháját végig hasogatni, hosszú haját megtépázni.

— De nem tudok hozzá férni! Ugy őrsz ez az Irmuska, dorombolta akár hányszor

boszusan. Ugyan mit szeret rajta? Olyan gyámoltalan jószág! Van lába, de nem tud járni; van szája és soha sem hallani a hangját. Hát nem különb vagyok én, akinek négy lábam van, még a fára is föl tudok mászni és a hangom pedig olyan gyönyörű, hogy az öreg Czirmos minap már föl is kért, vegyek részt a legközelebbi holdvilágos éjjel a nagy czicza-koncertben.

Ez mind így volt igaz és nem másképen és Irmuska mégis, valahányszor kísétált, a bubát vitte az ölében, nem Kormoskát. Sőt a sétára nem is igen hívta Kormoskát.

Egy napon azonban Kormoska mégis utánok kullogott. Irmuska virágot szedett, leült a folyó partjára és koszorut kezdett kötni a bubának, melyet maga mellé fektetett a földre. De még félig sem készült el vele, mikor fölugrott és Lajoskához szaladt, aki hosszú nyelű lepke-fogójával épp valami szép pillangót fogott el és messziről mutogatta. Egészen elmerültek a pillangó nézésébe.

— Nagyon jól van, gondolá Kormoska kaján örömmel. Most a karmaim közt vagy, drágalátos buba kisasszony. Majd megtánczoltatlak!

Játszani kezdett a buba bajával, szalagjával, majd meg a ruhácskájába eresztette éles karmait és ide-oda huzogatta, mint éhes fene-vad a zsákmányát. A szegény buba kisasszony halálosan megijedt, de ah!... segítségért nem tudott kiáltani, Irmuska pedig nem nézett feléje. De kár, hogy nem tette!

Mert a garázda Kormoska az ő gonosz mulatsága-közben megfélekedett róla, hogy nagyon közel vannak a vízhez és egyszerre csak, amint újra nagyot rántott a bubán, zsupsz!... vele együtt lezuhant a meredek partról a vízbe.

Bezzeg elmúlt rögtön a vásott kedve. Kétségbe esetten vergődött, sok vizet nyelt és már azt hitte, hogy vége. Nem is evett volna többé egér-pecsenyét, ha a buba kisasszony, akit ruhája fenn tartott a vizen, meg nem szánja még ellenségét is és azt nem sugja:

— Fogózzál belém, így legalább a fejed lesz künn. Talán még megsegít valaki.

Kapaszkodott Kormoska a bubába és nem hiába, mert Irmuska épp akkor tért vissza és látta a szerencsétlenséget.

— Lajoska! Oh jaj! Gyere hamar! Segíts!

Oda szaladt Lajoska és a hosszú nyelű lepke-fogóval szerencsésen kihalászta a bubát is, Kormoskát is. Nagyon el volt ázva mind a kettő, de megszáradtak, nagyobb bajuk nem esett.

Ettől fogva azonban Kormoska békét hagyott a bubának, sőt még közelébe sem igen szeretett menni. Röstelkedett szörnyen.

— Bántottam s ő megszánt a veszélyben. Jól van no, nem bánom, hadd szeresse Irmuska. Hiszen, ha eszem van, tudhattam volna, hogy azért engem is szeret.

MEGFJEJTÉSEK ÉS MEGFJEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 2-dik számában közölt rejtett példaszó megfejtése:

Orvos, János, szén, rab, vár, tér, rév, sas, szán, vas, jár, bár, lábszár, sár, laut.

= Lassan járj, tovább érsz.

Helyesen fejtették meg: Bayer Anti, Gombos Mariska, Sárkány Valéria, Josipovich Dezső, Splényi Adrienne, Poór Erna, Szinyei-Merse Jenő, Kornstein Egon, Máhr Károly (Csinos irásodat dícsérhetem. *F. b.*), Házy Irén és Juliska, Kontur Noémi, Politzer Leo, Garai Ilus, Záborszky Dezső, Nicolini Eugénia, Zorkóczy Atala, Schuh Ilus, Geiber Erzsike és Klárka, Kövesi Jenő, Komlós Magda, Dlauhy Mariska (Kinek az írása? *F. b.*), Szilágyi Ernő, Tersztyánszky testvérek, Rhédey Zoltán, Szabó Margit és Béla, Csorba Tivadar, Kováts Bella és Géza, Trebitsch Károly, Stern Vilma, Reisenleitner Mariska (Ha szebben is tudsz írni, miért nem az első alkalommal mutattad meg? *F. b.*), Müller Ilonka, Soós Jenő Ferencz, Probstner Arthur és Anatol, Geréb Andor, Ágfalvi Endre, Véghelyi Lajos, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Burg Miczi (A te irásod? *F. b.*), Feichtinger Edith, Forster Jolán, Szántó Olga és Ernő, Engelmann Henrik, ifj. Muraközy László, Ricska Laczika, Vörösmarthy Ilonka, Schvarecz Irén, Péterfy Vilma, Halmi Oszkár, Vásárhelyi Pali (Nem a mama írása? *F. b.*), Zsigmond Edith,

Kiss Margit, Veres László, Herczel Heddy, Vámosy Loránt, Schmidt Melanie és Pista, Stancsa Miczi, Emmike és Gyula, Kunetz Józsa, Járay Marjuka (Magad irj! *F. b.*), Herczog Dóra és Vilma, Vizoly Viola, Engel Katicza, Naschitz Gyuri, Zaicz Guszti, Büben Aladár, (Csinos irás! *F. b.*), ifj. Metzger Ede, Roncsik Jenő, Jákó Margit és Miczike, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Dominigg Ilonka és Erzsike, Szüts Marianne, Ilona, Ella, Loránd és Vladimír, Meisels Miklós, Kalmár Endre, Kriszinkovich Jenny (Magad irj! *F. b.*), Tonheiser Angela, Winkler Tiborka, Nyirő Dezső, Günther Felicitas, Szentirmai Imre, Gyárfás Erzsike, Biró testvérek, Mauthner Ilona és Imre, Dubay Miklós, Térfi Marianne, Pálffy Juliska, Gibitz Lujza és Mariska, Boros Margit, Gyarmathy Pál (Papiros-levélnek a széle sima legyen! *F. b.*), Pap Lilike, Dorombi Bandi, gróf Serényi László, Szentkirályi Gyula, Kálniczky Márta, Metzger Károly, Lengyel Margit és Kálmán, Csatáry Jani, Horváth József és János, Materny Rózsika és Margit, Mäder Hedvig és Emma, Caprész Bódi és Feri, Hertelendy Bandi (Vonalozd meg a papirost, amíg nem tudsz egyenes sort vetni! *F. b.*), Faics Boldizsár, Medveczky Gyurika és Sándorka, Hajas Zoltán, Hirsch Emmy és László, Sárkány Agátka, Horváth Alajos, Thury Géza és Lajos, Huszty Editke és Ilonka, Hajcsi Rózsika, Vásárhelyi (és nem Vasárhelyi) Sándor, Telegdi Etelka, Nagy Ilonka, Kalavszky Miklóská, Kardoss Mária és Margit, Fekete Kristóf, Fekete Irén, Velics Gabriella és Olga, Hardy Kálmán, ifj. Láni Oszkár, Hencz Alexandra és Pistike, Hollós László, Kovács Margitka, Magyar Pál, Andrányi István, Veress Bözsike, Vass Matild, Humayer Erzsike, Sinkovits Clarisse és Ilma, Somogyi Jolán és Jenőke, Dömök Erzsike és Jolánka, Ponger József, Bontz Edith és Renée, Kazy Péter, Rosenfeld Erzsé és Dalma, Veress Gizike és József, Májay Eugénia, Lehoczky Agáta, Sternberg Mariska, Gál Pista és Jenő, ifj. Wargha Gyula, Holl Ernőke, Kilezer Gyula, Löw Lenke.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Poór Erna*, Budapestben, kinek a jutalom-könyvet (*Mesék és regék*, gyermekek számára írta *Vilma néni*, két színes képpel és több szövegrajzzal, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP* LX. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Pálffy Juliska, Pető Andor, Schmidt Melanie és Pista, Gibitz Lujza és Mariska, Hertelendy Bandi, Bontz Renée, Turi József, ifj. Láni Oszkár, Gyarmathy Pál, Balogh József, Tonheiser Angela, Winkler Tiborka, Sárkány Agátka, gróf Serényi László, Sztányi Mariska és Kövér Miczi, Huszty Editke és Ilonka, Telegdi Etelka, Lehoczky Agáta, Veress Bözsike, Büchler Helénke és Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Galambos Radó. Kedves tudomásul veszem, hogy letétel arról a sületlen *Rezső* névről, melynek a magyarban sem jogosultsága, sem értelme, és visszaváltottad családi neved mellé a régi, szép hangzású, helyes *Radó*t, melynek egyértékese a német *Rudolf*. — **Schuh Ilus.** A majom-történet-két besoroztam. — **Mráz Pali.** Igazán lankak-e a Mars csillagban hozzánk hasonló emberek, csak föltevés, de eleddig bebizonyítva nincs. — **Naschitz Gyuri.** Ügyes. Besoroztam. — **Dominigg Ilonka és Erzsike, Horváth József és János.** Örvendve értettem meg leveletekből, hogy a *Kis Lapot* nagyon megszerettétek. — **Mérey Dalma.** Kedves emlémben van a ti nevetek. A megszakított levelezés okát magam is fájlalom s észintén kívánom a kedvező fordulatot. A nagyapaságot bizony eltaláltad. — **Winkler Tiborka.** Ugy tégéd, mint Piroskát és Mariskát szeretettel fogadlak a *Kis Lap* zászlaja alá. — **Frimont Gusztáv.** Akit kérdezel, sajna, már harmadéve halt meg. — **Hirsch Emmy és László.** A rejtvény elmés, főképen első fele, de a ti olvasó társaitoktól, akik még apró emberek, ilyen nehéz rejtvények megoldását nem várhatom. — **Baumgarten Jolán.** A tudás-vágy s a kíváncsiság közt nagy a különbség. — **Vörösmarthy Ilona.** Jól van megszerkesztve, csak az a hibája ne volna, hogy a *gy*, még pedig két helyen, két betű-számba megy, pedig az csak egy, valamint a *cs, zs, sz, ny* sat. összetett mássalhangzó is. Ha ezen a bajon segítesz és ismét beküldöd, a közlendők sorába igtatom. — **Dr. Sz. Gy.** Ügyes, de az én apró hiveimnek túlságosan nehéz. A meglevő példák mutatják azt az értelmi fokot, amelyhez a *Kis Lap* fordulhat. — **Donáth Matild.** Már nagyon, nagyon régen közöltem. De hát neked is az eszedbe jutott mint azóta soknak. — **Zorkóczy Atala.** Ez aztán a kedves megemlékezés! A művésznek tán sikerülni fog Nusit a csoportból kiragadva, álmából felrázni és külön rajzban szolgáltatni át a halhatatlanságnak. — **Kilezer Gyula.** Soraidat örömmel olvastam. — **Stern Zsigmond.** Az csak olyan megszokott, de tartalmatlan udvariaskodás, hogy: *»ha meg nem haragszik, én is küldenék rejtvényt«*. Hát hol az ég szerelméért van a világon gyermeki lap szerkesztője, aki azért haragudjon meg, hogy olvasói hajtának a biztatására. — **Sárkány Agátka.** Kelemes tudomásomra szolgál. A szíves üdvözlötlet melegen viszonzom. — **Grosz Jenő.** Nagyon távol esik még az a közölhetőségtől. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

R. testvérek megfejtését, nevők olvashatlan volta miatt, nem közölhetem, a *H. Gógi* megfejtését meg azért nem, mert erről a névről nem tudom, hogy miféle. *F. b.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.